

מחודדים

ת"ר ושננתם שיהיו דברי תורה מחודדים נפיק (קידושין ל.)

מערכת: 073-249-0403
sikumhadaf12@gmail.com

לע"נ

הגה"ח ר' פינחס רוזנבוים זצ"ל
נלב"ע כ"ו ניסן תשע"ז

גליון
297

גליון זה הוקדש לזכרון שלם לעילוי נשמת זקניו הרה"ח שמו מפארים רבי דוד אליהו גרינואלד בן הרה"ח יוסף חיים הי"ד נלב"ע כ"ב סיון תשעה הונצח ע"י בתו אמנו מרת מרים לאה בת מלכה תליט"א

גיטין דף כ"ז . יום א' פרשת קרח כ"ב סיון תשפ"ג

דף כ"ז - ע"א

משנה . לפי ת"ק מותר לכתוב טופסי גט שלא לשמה ויניח מקום האיש והאשה והזמן מפני התקנה, וכן שטרי מלוה ויניח מקום המלווה והלווה המעות והזמן, וכן שטרי מקח ויניח מקום הלוקח והמוכר והמעות והשדה והזמן, לרבי יהודה כולם פסולים שגוזרים טופס משום תורה, ושטרות משום גט, ולרבי אלעזר בגט פסול שגוזרים טופס משום תורה, ובשטר כשר שלא גוזרים שטרות משום גט.

ת"ק במשנה שמתיר לכתוב טופס גיטין שלא לשמה - לרב יהודה אמר שמואל ר' אלעזר היא שצריך כתיבה לשמה ולכן צריך להניח אף מקום הרי את מותרת לכל אדם שגם זה עיקרו של גט, וכן סובר ר' יונתן דמתניתין ר' אלעזר היא ומשום תקנת סופר התירו לכתוב טופס שלא לשמה כדי שיהיו לו גיטין מזומנים, לרב חסדא אמר אבימי ר' מאיר היא שלא צריך כתיבה לשמה ומן הדין מותר לכתוב גם תורה שלא לשמה אך מפני קטטה תקנו שלא יכתבו כיון שהיא תשמע תחשוב שהבעל אמר לו לכתוב ויהא קטטה ביניהם, לאבימי מפני תקנת עגונות י"א שהיינו כר"מ שאם יהיה גט מזומן אם יכעס יגרשה מיד, וי"א שהיינו כר"א שלפעמים צריך הבעל לילך למדינת הים ואם לא יהיה לו גט מוכן יעזבנה בלי גט.

דף כ"ז - ע"ב

לעילוי נשמת האשה החשובה מרת אסתר ע"ה בת הרה"ח ר' פינחס זצ"ל נלב"ע כ"ב סיון

הכותב טופס גט לארוסה צריך להניח מקום הזמן, לא רק לפי מ"ד שתקנת הזמן בגט הוא משום שלא יחפה על בת אחותו אם תזנה ששייך גם בארוסה, אלא גם למ"ד שתקנת הזמן הוא משום פירות אף שאין הארוס אוכל פירות משום שאם יכתוב זמן של בו ביום ולא יגרשנה אלא לאחר הנישואין יאמרו שגיטה קודם לבנה ופגם הוא למשפחה.

האומר כתבו גט לארוסתי ולכשאכנסה אגרשנה אינו גט משום שהוא גט ישן שמה שתעבר כשיכנסה ויאמרו גיטה קודם לבנה (לתוס': גט ישן אם נתגרשה תינשא לכתחילה שאין רק יחוד, אבל הכא שכנסה אינו גט כלל)

הלכה כרבי אלעזר שאין כותבים טופסי גיטין שלא

לשמה גזירה שמה יכתוב תורה, רב קרא רבי אלעזר מאושר שבחכמים.

הלכה כרבי אלעזר שכותבים שטרות לפני שלוח או מכר, ושלא כרב פפי שאמר בשם רבא שקיום השטר שכתבו בית הדין לפני שהעדים קיימו חתימתם פסול משום מחזי כשיקרא, שלא חוששים למחזי כשיקרא שהרי לר"מ גט כשר אפילו אם מצאו באשפה ולא נכתב לשם האשה כלל, וחכמים חולקים עליו רק בגט משום דין לשמה אבל בשאר שטרות כשר.

שטר שלוח ופרעו אינו חוזר ולווה בו אפילו ביום מלוה ראשונה שאינו מוקדם, כשפרעו בטל השטר ושוב אין הקרקעות משועבדת להלוואה השניה, אבל אין השטר פסול משום מחזי כשיקרא.

גיטין דף כ"ז . יום ב' פרשת קרח כ"ג סיון תשפ"ג

דף כ"ז - ע"א

משנה . המביא גט ואבד ממנו ומצאו מיד כשר, מצא לאחר זמן במקום שאין שיירות מצויות ולא הוחזק שם שני אדם באותו שם כשר, במקום שהשיירות מצויות והוחזק עוד אחד בשם זה לרבה פסול שמה מאחר נפל, י"א בדעת רבי זירא שבמקום שהשיירות מצויות אע"פ שלא הוחזק שם עוד אדם עם שם זה פסול.

מצאו לאחר זמן שחוששים שנפל מאחר - לרבי נתן היינו שיעור שתוכל לעבור שיירא שם ולחנות, לרבי שמעון בן אלעזר אין הדבר תלוי בשיעור זמן אלא צריך שיהא אדם עומד ורואה שלא עבר שם אדם משעה שעבר השליח עד שעת מציאת הגט ואם לא פסול, וי"א שפסול אם שהה שם אדם, לרבי שיעור זמן כדי שיכתוב גט, לרבי יצחק כדי לקרות גט, לאחרים כדי לכתוב ולקרות, ונחלקו אם הלכה כסובר שלא שהה אדם שם או כסובר שלא עבר אדם שם.

גם אם לא מצאו מיד באופן שחוששים שנפל מאחר יש אופנים שהגט כשר וכגון אם מצא הוא בעצמו בכלי ויש לו סימן בכלי שזה שלו, או שמצא הוא בעצמו בכל מקום שהוא ומכיר הגט, או שאמרו העדים מעולם לא חתמנו אלא על גט אחד של שם זה ולאיש זה חתמנו (וכן אם מכירים חתימותיהם ואומרים לזה חתמנו אע"פ שאינם אומרים שלא חתמנו אלא לאחד בשם כזה, לתוס' הגט כשר כשאומרים מעולם לא חתמנו אלא גט אחד בשם זה גם אם אין אומרים לזה חתמנו), או אם השליח תלמיד חכם ומכיר

הגט בטביעת עין (אע"פ שלא מצא הוא בעצמו), או שיש לשליח סימן מובהק כגון שיש נקב בצד אות פלונית, אבל בסימן שאינו מובהק אין הגט כשר שיש ספק אם סימן שאינו מובהק הוא סימן מדאורייתא, שאם אינו אלא מדרבנן לא סומכים עליו להתיר איסור ורק בממון להחזיר בו אבידה שהפקר ב"ד הפקר, ולכן סימן שהגט היה ארוך או קטן אינם סימן.

מצא גט אשה בשוק אם הבעל מודה ואומר שיתנו לה יחזיר לאשה דווקא באופנים שלא חוששים שמא נפל מאחר וכנ"ל (ואע"פ שבעל שאמר גרשתי את אשתי נאמן היינו רק מכאן ולהבא מיגו שיכול לגרשה עכשיו, ובסוגיה שלנו מהני הודאתו שיתנו לה בעדים ותתגרש בחזרה רק מכאן ולהבא, וגם האשה אין לה נאמנות לומר נתגרשתי שכיין שיש גט המסייע לה מעיזה).

גיטין דף כ"ח . יום ג' פרשת קרח כ"ד סיון תשפ"ג

דף כ"ח - ע"א

שליח שנאבד לו גט ומצא לאחר זמן בחפיסא שהיינו חמת קטנה או בדלוסקמא היינו שק ויש לו סימן (או טביעת עין) שהכלי שלו הגט כשר (ויודע שלא השאיל לשום אדם, אין לו סימן על הכלי אע"פ שנאבד לו בכלי כזה אין זה סימן, י"א שצריך גם לדעת שאיבד הגט בתוך כלי כזו, וי"א שכשר אפילו יודע שלא איבד בתוך כלי כזה).

משנה . המביא גט והניחו זקן או חולה - נותן לה בחזקת שהוא קיים, שמן התורה העמד דבר על חזקתו, לרבא הניחו זקן שהגיע לגבורות או גוסס (שרוב גוססים למיתה) לא מעמידים אותו בחזקת חי, ודבריו הופרכו מבריייתא שאפילו הניחו בן מאה נותנים לה בחזקת שהוא קיים, וי"א שאין זו סתירה לדברי רבא שגם לדבריו כיון שהפליג והאריך ימים אינו כשאר האדם להיות קרוב למות.

בת ישראל הנשואה לכהן והלך בעלה למדינת הים - לתנא במשנה אוכלת בתרומה בחזקת שהוא קיים, לאביי היינו לשיטת רבי מאיר שלא חושש למיתה, וכן סובר רבי מאיר בלוקח יין מבין הכותים שאומר שני לוגין שאני עתיד להפריש הרי הם תרומה וכו' ולא חושש לבקיעת הנוד, אבל לרבי יהודה שחושש שם לבקיעת הנוד הוא הדין הכא שחושש למיתה, והוא התנא שהאומר 'הרי זה גיטך שעה אחת קודם מיתתו אסורה לאכול תרומה מיד. לרבא לכו"ע לא חוששים שמא מת, משום חזקה, אבל באומר 'הרי זה גיטך שעה אחת קודם מיתתו נחלקו התנאים אם חוששים שמא ימות מיד שלא מרע החזקה בהכי, וזה מחלוקת תנאים אם חוששים שמא יבקע הנוד.

דף כ"ח - ע"ב

השולח חטאתו ממדינת הים מקריבים אותה בחזקת שהוא קיים, והיינו קרבנות שלא צריך סמיכה כגון קרבן נשים שנאמר "דבר אל בני ישראל וסמך" - בני ישראל סומכים ואין בנות ישראל סומכות, או בחטאת העוף, הא לאו הכי לא, משום שצריכים סמיכת בעל הקרבן ולא שלוחו שנאמר "ידו" (אע"ג שסמיכה אינו מעכבת מ"מ אין לעשות לכתחילה בלי סמיכה)

משנה . עיר שהקיפה מצור וספינה מטורפת בים והיוצא לידון בחזקת חיים הם, אבל עיר שכבשה מצור וספינה שאבדה בים והיוצא ליהרג נותנים עליהם חומרי חיים וחומרי מתים, בת ישראל לכהן ובת כהן לישראל לא תאכל בתרומה.

היוצא ליהרג שנותנים עליו חומרי חיים - ללישנא קמא **דרב יוסף דווקא בבית דין של ישראל שלאחר גמר דין לפעמים רואים זכות ומחזירים הדין**, אבל של עכו"ם כיון שנגמר דינו וחתמו את פסק דין שוב אין מקבלים שוחד ואין מחזירים את הדין, **וללישנא בתרא דרב יוסף דווקא בבית דין של עכו"ם שלאחר גמר דין מקבלים שוחד**, אבל בבית דין של ישראל אינם רואים זכות לאחר גמר דין.

מי שנגמר דינו וברח כל מקום שיעמדו שנים ויאמרו מעידים אנו את איש פלוני שנגמר דינו בבית דין של פלוני ופלוני ופלוני עדיו הרי זה יהרג, שבבורח לא אומרים שמצאו לו זכות אחרי כן.

העיד ששמע מבית דין של ישראל שהיו אומרים 'איש פלוני מת' 'איש פלוני נהרג' - ישיאו את אשתו, ואם שמע כן מממונים להרוג הנידונים בערכאות של עכו"ם אל ישיאו את אשתו, אף שעכו"ם נאמן במסיח לפי תומו - כיון שהם מתפארים שהרגו בדין הם משקרים.

גיטין דף כ"ט . יום ד' פרשת קרח כ"ה סיון תשפ"ג

דף כ"ט - ע"א

המביא גט בארץ ישראל שאינו צריך לומר בפני נכתב ובפני נחתם אם אמר לו הולך גט זה לאשתי לת"ק ישלחנו ביד אחר, את הולך לא ישלחנו ביד אחר, לרשב"ג גם האומר הולך לא ישלחנו ביד אחר (שהבעל מקפיד).

המביא גט בארץ ישראל וחלה הרי זה משלחו ביד אחר, היינו כשאמר הולך וכשיטת ת"ק שלא התיר לשלוח ביד אחר אלא כשחלה, או גם אם אמר את הולך אם חלה יכול לשלוח ביד אחר, או כרשב"ג שבעלמא לא ישלחנו ביד אחר וחלה שאני.

אמר לשניים תנו גט לאשתי או לשלשה כתבו ותנו הרי אלו יכתבו ויתנו ולא שלוחם, לאביי משום שאינו רוצה שידעו רבים שאינו יודע לכתבו, לרבא שאין בדברים כח להיות חוזרים ונמסרים לאחר, אבל אמר לשלשה תנו גט לאשתי יאמרו לאחרים ויכתבו ויתנו שעשה בית דין.

אין שליח עושה שליח דווקא לכתוב גט אבל שליח להולכה יכול לעשות שליח (באופנים הנ"ל).

אמר לשניים כתבו שטר מתנה לפלוני, לאביי שאין שליח עושה שליח לכתוב הגט משום בזיון הבעל במתנה שליח עושה שליח, לרבא שהטעם שגט הוא מילי ולא ממסרן לשליח הוא הדין בשליח מתנה.

בעל שאמר לשליח הגט כשתיתן לה הגט טול הימנה חפץ פלוני לא ישלח הגט ביד אחר, לרבי משום שאין השואל רשאי להשאיל ואין השוכר רשאי להשכיר, ואם שלחו ביד אחר אין הגט בטל בכך, לרבי יוחנן אם אמר טול ממנה החפץ ואח"כ תן לה הגט מקפיד הוא לעכב הגט עד שתתן ואם שינה פסול, ולכן לא ישלח השליח גט ביד אחר שמא ישנה השליח (לתוס' אם שלחו ביד אחר פסול אפילו לא שינה השליח השני, לווה ששלח לפרוע למלווה אפילו אמר לשליח תן לו המעות וקח ממנו השטר מקפיד הוא שיקח שטרו קודם שפירעון המעות תלויים בשטר)

דף כ"ט - ע"ב

משנה . המביא גט ממדינת הים וחלה עושה שליח בבית דין ואומר לפני ב"ד בפני נכתב ונחתם, ואין שליח

אחרון צריך שיאמר בפני נכתב ונחתם אלא אומר שליח בית דין אני, והשליח השני עושה שליח בבית דין, ושליח האחרון אומר שליח ב"ד אני, ובארץ ישראל שהשליח אין צריך לומר בפ"נ ובפ"נ עושה כמה שלוחים ואין צריך לומר שליח ב"ד אני.

מת שליח ראשון לרב אשי בטלו כל השלוחים שבאים מכוחו, מר בר אשי אמר שאביו אמר כן בקטנותו שהרי אינם באים מכוחו אלא מכח הבעל וכל זמן שהבעל קיים לא נתבטל שליחותם.

אמר השליח למשלח שאינו מכיר האשה ואמר לו הבעל שימסרנו לאיש פלוני ולא מצאו ואמרו לו שלשה רבנן אמור דברי שליחותך בפנינו ותן לנו הגט ואמור בפ"נ ובפ"נ ואנחנו נמסור לו ויהיה שליח ב"ד, ואמר להם רב ספרא שהשליח לא נעשה שליח לגרשה אלא למוסרו לשליח ואינו יכול למנות שליח, והם סברו שכיון שציווה תחילה לגרשה לא עקר ממנו שליחותו וגם הוא יכול לגרשה ולכן יכול גם לעשות שליח.

אמר לשליח שלא יתן לה הגט עד שלושים יום ונאנס בתוך שלושים יום לרבא דינו כשליח שחלה שהוא אנוס ויכול למנות שליח במקומו, וימסור דבריו בבית דין והם ימנו שליח לאחר שלושים יום אפילו שלא בפניו, ואע"ג שעכשיו אינו יכול לגרש מ"מ שליח הניתן לגירושין הוא כיון שאחר שלושים יכול לגרש.

הרי זה גיטך מעכשיו אם לא באתי מכאן עד י"ב חודש ומת בתוך י"ב חודש הרי זה גט, ודווקא אם אמר בפני בית דין בשעה שמסרו הרי היא נאמנת עלי כמאה עדים לאמר שלא באתי בתוך הזמן, שאם לא כן יכול לערער אח"כ ולומר שבא, אבל בארוסה לא חוששים שפייס.

**גיטין דף ל' . יום ה' פרשת קרח
כ"ז סיון תשפ"ג**

דף ל' - ע"א

הרי זה גיטך אם לא בא עד שלושים יום ובא ולא מצא מעבורת המים, כיון שלא הגיע עד כאן לא נקרא שבא, או משום שאין טענת אונס מבטל גט או משום שבאונס ששכיח לכולי עלמא אין אונס בגט.

הרי זה גיטך אם לא אפייס לך עד שלושים יום, והרבה עליה רעים ולא נתרצה להשלים אתו, **ללישנא קמא** בדעת רב יוסף כיון שלא פייסה בשלשה קבים של זהובים נמצא שלא פייסה ואע"פ שאין לו לא אומרים שזה אונס שאין אונס בגיטין, **ללישנא בתרא** כיון שאין לו זהובים ופייסה במה שבידו לעשות לא הוי גט שיש אונס בגיטין.

משנה . המלווה מעות לכהן והתנה עמו שיפריש תרומות תמורת מעות שהלווה לו, ימכור התרומה ויעכב הדמים לעצמו נגד פירעון החוב, וכן הלוח ללוי או לעני על מעשרות יעכב המעשרות לעצמו, ומפריש עליהם בחזקת שהם חיים.

מלוה שמפריש תרומות על הלוואתו, היינו דווקא במכירי כהונה שאינו רגיל ליתן אלא לו והסיח שאר הכהנים דעתם ממנו שהוא כאילו הגיע לידו, שאם לא כן לא יצא ידי נתינה, או במזכה לו על ידי אחרים, או כרבי יוסי שמפני התקנה עשו את האינו זוכה כזוכה.

המלווה מעות לכהן לוי ועני להיות מפריש עליהם מחלק שלהם מפריש כשער של שעת הפרשה אפילו אם

הוזלו ואין בו משום ריבית, כיון שכשאינו לו אינו נותן לו תרומותיו וכגון אם נשתדפו שדותיו (שאינו כקציצת מלוה), ואין שביעית משמטת שאינו יכול לתובעו ובשביעית כתוב "לא יגוש", בעל הבית אינו יכול לחזור בכהן שהרי ממון הבעלים כבר בידו, אבל כהן יכול לחזור שהרי הישראל לא משך ממנו פירותיו.

הלווהו כדי שיעזר תרומה שנה זו ונשתדפו שדותיו ונתייאש מאותה הלוואה אין מפריש עליהם שאין מפריש על האבוד אע"פ שבשעה שייבשו ונתייאש כבר עלו בקנה שחוזרים ומתקנים.

דף ל' - ע"ב

המלווה מעות לכהן וללוי בבית דין ומתו מפריש עליהם בשביל הקרוב ליורשם באותו השבט (כהן לכהן ולוי ללוי) שיש כח לבית דין להטיל חוב זה על כל הכהונה והלוויה כדי שימצאו מעות להלוואה, ואם הלוח לעני בבית דין ומת לר' אליעזר בן יעקב מפריש עליו בחזקת שאר עניי ישראל שבכל מקום שהרי ניחא להם בתקנה זו כדי שימצאו מלווים, ולר' אחי אם אין עניי ישראל בעיר זו אלא עניי כותים יפריש עליהם שהרי סובר שגירי אמת הם, העשיר העני אין מפריש עליו ואין העני חייב לפרוע שלא עשו חכמים תקנה בעני שהעשיר שלא שכיח.

הלוח לכהן או לוי או עני שלא בבית דין ומתו כיון שאין החוב מוטל עליהם לפרוע צריך ליטול רשות מן היורשים, ודווקא אם ירשו קרקע שמצוה עליהם לפרוע חובת אביהם, לר' יונתן מפריש רק כשיעור קרקע שהניח, לרבי יוחנן אפילו הניח מעט שיכול לטרוף חובו ולחזור ולטרוף כל חובו כל שעה שיפדהו הקרקע ממנו.

ישראל שאמר ללוי מעשר יש לך בידי והילך דמיו אין חוששים שמא עשאו הלוי תרומת מעשר על מעשר אחר שבביתו כיון שאינו יודע כמה יש לו ביד ישראל, אבל אמר כור מעשר יש לך בידי והילך דמיו לאביו חוששים שמא עשאו תרומת מעשר על מקום אחר, והגמרא דוחה שלא חוששים לרשעים שלוקחים כסף ומוכרים אותו לישראל ומפרישים עליו תרומת מעשר, אבל אמר להם הלוי בחיי אביך הודעתיו שיש לו בידו כור מעשר חוששים שמא אביו הופרש עליו תרומת מעשר ממקום אחר ולא יקנהו מבנו, הגמרא דוחה שאסור לתרום שלא מן המוקף.

בן ישראל שאמר ללוי: אבי אמר לפני מותו שיש לו מעשר תחת רשותו - חוששים שמא לא הופרש ממנו תרומת מעשר כיון שלא הזכיר סכום שמא לא היה יודע כמה יש, ואם אמר סכום תלינן שהפריש ממנו תרומת מעשר.

**גיטין דף ל"א . יום ו' פרשת קרח
כ"ז סיון תשפ"ג**

דף ל"א - ע"א

"ונחשב לכם תרומתכם" שתי תרומות תרומה גדולה ותרומת מעשר, כשם שתרומה גדולה ניטלת באומד אחד מחמשים ובמחשבה על ידי בעל הכרי כך תרומת מעשר.

משנה . המניח פירות להיות מפריש עליהם תרומה ומעשרות, וכן המניח מעות להיות מפריש עליהם מעשר עני - מפריש עליהם בחזקת שהם קיימים ואומר הרי תרומתי באותם הפירות שהקציתי לך.

להשיג אלא פגע בדרך ממילא ולא אומרים שאין בדעתו לבטלו אלא לצערה ולעכב גירושין, ואפילו שלח אחריו שליח לבטלו ולא אומרים שאין כח בשליח השני לבטל את שליח ראשון.

השולח גט לאשתו וקידם אצל אשתו לפני שהגיע הגט לידה ואמר לה גט ששלחתי לך בטל הוא הרי זה בטל ולא אומרים שדווקא כשביטל לשליח הוא שלא נתכווין לצערה מה שאין כן כשאמר לה כן, ולא דווקא כשטרח להגיע אילה שלא אומרים שנתכוון לצערה, אלא אפילו שלח אצלה שליח ואמר גט ששלחתי לך בטל הרי זה בטל.

משהגיע הגט לידה שוב אינו יכול לבטלו אפילו אם היה רץ אחר השליח לבטלו לפני שנתן לה הגט ולא אומרים שמתגלה למפרע שביטלו (לרבא אם נודע לנו שהיה רץ אחריו לפני זה הגט בטל, ואם לא נודע לשליח לאשה ולבית דין הוי כדברים שבלב, לתירוץ א' כיון שנאמן שכך היה בליבו מדאורייתא הוי דברים ומדרבנן אין הגט בטל כיון שדומה קצת לדברים שבלב ולא נחשב עקירה מן התורה, לר"י לא הוי דברים אע"פ שהיה נאמן מלפרש)

בעל שביטל הגט ואמר 'בטל הוא' אי אפשי בו' - דבריו קיימים, שמשמע שמבטלו להבא, אבל אמר 'פסול הוא' אינו גט' - אינו משמע שמבטלו להבא, ולא אמר כלום.

מקבל מתנה שאמר לאחר שבאתה מתנה לידו 'מתנה זו מבוטלת היא' 'תיבטל' 'אי אפשי בה' - לא אמר כלום, 'בטלה היא' 'אינה מתנה' - דבריו קיימים, שמודה שמובטל מתחילה.

לשון 'בטל הוא' - משמש לשון עבר ולשון עתיד, ומסתמא משתמש בו באופן שיועיל, לכן לעניין הגט משמש הוא בלשון עתיד ומבטל הגט להבא, ולעניין מקבל מתנה משמש בלשון עבר שהמתנה שקיבל בטל מעיקרא.

דף ל"ב - ע"ב

הולך מתנה לפלוני - אינו כאומר זכי, ויכול לבטל השליח קודם שתגיע המתנה לידו.

איבעיא: אמר 'בטל' ולא אמר 'בטל הוא' - אם משמע לשעבר ואין הגט בטל, או משמע שני לשונות כמו 'בטל הוא'.

אמר: גט זה לא יועיל, יתיר, יעזיב, ישלח, יגרש, יהא חרס - דבריו קיימין, אינו מועיל, מתיר, מעזיב, משלח, מגרש, חרס הוא, כחרס הוא לא אמר כלום שמשמע לשון עבר.

'הרי הוא חרס' - הוא לשון להבא, וכלשון הרי הוא הקדש הרי הוא הפקר (גט זה חרס לא אמר כלום, אבל כבר זה הקדש מועיל)

ביטל הגט - לרב ששת אינו חוזר ומגרש בו שהגט נעשה כחספא, לרב נחמן חוזר ומגרש בו שביטל רק השליחות ולא את הגט וכן ההלכה (אע"ג דלא אתי דיבור ומבטל מעשה שכל זמן שלא הגיע יד האשה לא חשוב גמר מעשה, ואם ביטל הגט בפירוש בטל גם לר"ג)

התקדשי לי במעות הללו לאחר שלושים יום, וחזרה בה בתוך שלושים יום - בטלו הקידושין, שאתי דיבור ומבטל דיבור ומבטל דיבור.

אבדו הפירות שהקצה - לרבי אליעזר חושש שנאבדו מעת לעת, לרבי יוחנן היינו מעת לעת של הבדיקה, לרבי אליעזר בן ינאי היינו עד מעת לעת של הנחת הפירות, והגמרא מקשה על פירוש, לחכמים הסוברים במקוה שנמדד ונמצא חסר שחוששים לכל הטהרות שנעשו על גביו שהם בחזקת טמאים (אפילו ספק טומאה ברשות הרבים שבעלמא ספיקו טמא היינו ספק אם נטמא משא"כ שבחזקת ודאי טומאה) הוא הדין הכא מעמידים בחזקת טבל.

בשלושה פרקים בודקים את היין שהניחו להיות מפריש עליו שמא החמיץ (ואין תורמים מן החומץ על היין): כשמנשבת רוח קדים במוצאי החג אם נכנסה כבר תקופת תשרי, בהוצאת סמדר שנפל הפרח והענבים נראה באשכול כסדרם, כשהלחלוחית נכנסת וגדילה בתוך הענבים שיכול כבר לעצור מהם כל שהוא.

דף ל"א - ע"ב

בג' פרקים מוזכרים תבואה - לפני הזרע, בשעת הזרע, ט"ו יום לפני הפסח (פרוס), ג' פרקים מוזכרים היין פרוס הפסח, פרוס עצרת, פרוס החג, ושמן מעצרת ואילך, שאין שותף אחד יכול למכור שלא מדעת חבירו חוץ לפרקים הללו, ואח"כ יכולים למכור.

"ויהי כזרוח השמש וימן א' רוח קדים חרישית" - לרב יהודה שבשעה שרוח קדים מנשבת עושה תלמים בים לפי שחזקה הוא, לרבה בשעה שמנשבת בשעת חום היא חמה מאוד ומשתקת ומבטלת כל הרוחות מפניה.

"אשר בגדיך חמים בהשקט ארץ מדרום" - אימתי בגדיך חמים כשצינת רוח דרומית שוקטת מכח רוח מזרחית.

רב הונא ורב חסדא ישבו ובאו לפניו גניבא, רצה אחד מהם לקום מפני שהיה תלמיד חכם ואמר לו השני שאין עומדים לפני בעל מריבה, שאל אותם במה הם עוסקים ואמרו ברוחות ואמר בשם רב ד' רוחות מנשבות בכל יום ורוח צפונית מנשבת עם כולם שנוחה היא וממתקת שאר הרוחות ואלמלא כן אין העולם מתקיים אפילו שעה אחת, ורוח דרומית קשה מכולם ואלמלא מלאך העשוי כנף מעמידה מחרבת כל העולם.

רב נחמן בר יעקב גלה זרועו כשרוח מזרחית מנשבה והוחם לו ואמר השידה מנשבת, רב אמר אשה מפלת בו, שמואל אמר אפילו מרגלית שבים מרקבת בו, רבי יוחנן אמר אפילו שכבת זרע תוך ג' ימים במעי אשה מסרחת בו, רבא אמר אפילו בית יד שבחור שבראש המעדר נתרפה, רב יוסף אמר אפילו מסמר שבדופן נתרפה, לרב אחא בר יעקב אפילו קנה האריג נתרפה.

הדרן עלך פרק כל הגט

גיטין דף ל"ב . יום שב"ק מברכים פרשת קרח כ"ח סיון תשפ"ג

פרק רביעי - השולח

דף ל"ב - ע"א

משנה . השולח גט לאשתו והשיג את שלוחו ואמר לו גט שנתתי לך בטל הוא הרי זה אינו גט, ואפילו לא רדף אחריו